

HAPPY PLACE

Nederlandse editie

*Voor Noosha, door wie ik me veilig genoeg voelde om mezelf te zijn,
en die de vraag 'Waarom niet?' regelmatig beantwoordt met 'Omdat
ik het niet wil.' Ik hou van je, voor altijd.*

1

HAPPY PLACE

Knott's Harbor, Maine

Een cottage aan de rotsachtige kust, met houten vloeren vol knoesten en ramen die bijna altijd openstaan. De geur van naaldbomen die door de zilte zeebries naar binnen wordt gevoerd, witte gordijnen die opbollen in een luie dans. Het geborrel van een koffiezetapparaat en die eerste diepe teug koude zeelucht als we met onze dampende mokken in de hand het met flagstones betegelde terras op stappen.

Mijn vriendinnen: de elegante Sabrina met haar honingkleurige haar, de tengere Cleo met haar kleine zilveren septumpiercing en haar aan de punten geverfde cornrows. Mijn twee favoriete personen op aarde, al sinds ons eerste jaar op Mattingly College.

Ik verbaas me er nog steeds over dat we elkaar voor die tijd niet kenden, dat we bijeen zijn gebracht door een saai huisvestingscomité in Vermont. De belangrijkste vriendschappen in mijn leven zijn allemaal bij toeval ontstaan, door een beslissing van vreemden. Vroeger zeiden we vaak voor de grap dat het wel een door de overheid gefinancierd experiment moest zijn dat wij bij elkaar waren geplaatst, want op papier waren we totaal geen match.

Sabrina was geboren en getogen in Manhattan, een rijke erfgename met een garderobe die typisch Audrey Hepburn was en wier boekenplanken vol stonden met Stephen King. Cleo was de schilderende dochter van een redelijk beroemde muziekproducent en een écht beroemde essayist. Ze was opgegroeid in New Orleans

en op haar eerste dag droeg ze vintage Dr. Martens en een overall vol verspatten.

En dan had je mij nog, een meisje uit het zuiden van Indiana, de dochter van een onderwijzer en een receptioniste in een tandartspraktijk. De enige reden dat ik naar Mattingly ging was dat ik een beurs kreeg aangeboden, en dat was belangrijk omdat ik arts wilde worden en nog eens tien jaar zou moeten doorstuderen.

Aan het einde van onze eerste avond samen zaten we met zijn drieën op Sabrina's bed naar *Clueless* te kijken op haar laptop en deden we ons tegoed aan een uitgebalanceerde mix van popcorn en snoepwormen. Tegen het einde van de week daarop had ze al speciale t-shirts voor ons laten bedrukken, gebaseerd op onze eerste inside joke.

Op dat van haar stond: MAAGD DIE NIET KAN AUTORIJDEN.

Op het mijne stond: MAAGD DIE WÉL KAN AUTORIJDEN.

En het opschrift op Cleo's shirt luidde: GEEN MAAGD, WEL EEN TOPCHAUFFEUR.

Die shirts droegen we heel vaak, alleen nooit buiten het studenten-huis. Ik had het prima naar mijn zin in onze bedompte kamer in het gammele gebouw met witte overnaadse planken. Ik vond het heerlijk om samen met die twee door de weilanden en bossen rondom de campus te dwalen, ik genoot van de herfstsdagen waarop we met het raam open ons huiswerk maakten, kruidige chai of caféïnevrije koffie met ahornsiroop dronken en de geur van de vallende bladeren roken. Ik was dol op het naaktschilderij dat Cleo van Sabrina en mij had gemaakt als laatste project voor het vak figuurtekenen. Dat had ze boven onze deur gehangen zodat het het laatste was wat we zagen voordat we naar college gingen. Eromheen hadden we polaroids geplakt, van ons drieën op feestjes, tijdens picknicks en in koffiezaakjes in het centrum.

Ik vond het fijn dat ik aan Cleo kon zien wanneer ze helemaal in haar werk was opgegaan, omdat haar vlechten dan met een neongroene scrunchie waren samengebonden en haar kleren naar ter-

pentine roken. Ik genoot ervan als Sabrina kakelend lachte en met haar Grace Kelly-instappers tegen het voeteneind van het bed trappelde wanneer ze een griezelig stukje las. Ik genoot ervan om me in mijn biologieboeken te verdiepen, ook al raakte mijn accentueerstift steevast leeg omdat alles belangrijk leek, en om de kamer grondig schoon te maken wanneer ik vastliep tijdens een opdracht.

Het bleef nooit lang stil, uiteindelijk moesten we altijd weer giechelen om berichtjes van Cleo's potentiële nieuwe vriendin, of krijsten we het uit omdat we tussen onze vingers door naar een slasherfilm keken die Sabrina had aangezet. We waren luidruchtig, terwijl ik dat voorheen nooit was geweest. Ik was opgegroeid in een rustig huishouden, waar alleen werd geschreeuwd wanneer mijn zus thuiskwam met een onwenselijke nieuwe piercing, een nieuwe scharrel, of allebei. Na dat geschreeuw werd het altijd oorverdovend stil. Daarom deed ik mijn best om te voorkomen dat er werd geschreeuwd, omdat ik een hekel had aan de stilte daarna en elke seconde ervan me bang maakte.

Mijn beste vriendinnen lieten me kennismaken met een ander soort stilte, de rust die je ervaart wanneer je iemand zo goed kent dat je de stilte niet hoeft op te vullen. En ook met een ander soort luidruchtigheid: lawaai maken om iets te vieren, omdat je blij bent dat je leeft, hier en nu.

Ik kon me niet indenken dat ik nog gelukkiger zou kunnen zijn, dat ik het ergens anders net zo fijn zou kunnen vinden.

Totdat Sabrina ons mee hiernaartoe nam, naar het zomerhuisje van haar familie aan de kust van Maine.

Totdat ik Wyn leerde kennen.

2

HET ECHTE LEVEN

Maandag

‘Denk aan een plek waar je je prettig voelt, aan je *happy place*,’ draagt de kille stem in mijn oor me op. ‘Zie die plek voor je.’

Achter mijn gesloten oogleden duikt het beeld van glinsterend blauw op.

‘Hoe ruikt het?’

Naar natte stenen, zilte lucht, hete boter in een koekenpan, een vleugje citroen op het puntje van mijn tong.

‘Wat hoor je?’

Gelach, de golven die tegen de rotsen slaan, het gesis van het water dat zich terugtrekt over zand en steen.

‘Wat voel je?’

Zonlicht, overal. Niet alleen op mijn blote schouders of op mijn kruin, maar ook in mijn binnenste. Ik voel die onweerstaanbare warmte die je alleen ervaart wanneer je met precies de juiste mensen op precies de juiste plek bent.

Halverwege de daling beweegt het vliegtuig opnieuw met een rukje opzij.

Ik onderdruk een kreet en zet mijn vingernagels in de armleuningen. Normaal gesproken heb ik niet echt last van vliegangst, maar wel als ik naar dit vliegveld moet, in een vliegtuigje dat eruit ziet alsof het van schroot en ducttape is gemaakt.

Aangezien de stem in mijn meditatie-app uitgerekend op dit moment een stilte laat vallen, herhaal ik de opdracht zelf maar: *denk aan je happy place, Harriet.*

Ik schuif het luikje voor het raam omhoog en mijn hart maakt een sprongetje wanneer ik de uitgestrekte blauwe lucht zie. Er is een handjevol plekken, of herinneringen, waar ik altijd op teruggrijp wanneer ik probeer te kalmeren, maar deze plek overtreft alles.

Waarschijnlijk beeld ik het me in, maar ik rúík het gewoon. Ik hóór het echoënde geroep van de rondcirkelende zeemeeuwen en vóél de bries met mijn haar spelen. Ik proef ijskoud bier, rijpe bosbessen.

Dit is het langste jaar van mijn leven geweest, maar over een paar minuten ben ik weer bij mijn favoriete mensen op deze aardbol, op ons favoriete stukje.

De wielen van het vliegtuig stuiteren op de landingsbaan. Een paar passagiers achterin beginnen te applaudisseren en ik trek de dopjes uit mijn oren en voel de spanning als paardenbloempluisjes van me af dwarrelen. De grijsaard naast me die de hele levensgevaarlijke vlucht snurkend heeft doorgebracht wordt wakker, kijkt me vanonder een paar borstelige witte wenkbrauwen aan en bromt: ‘Ben je hier voor het kreeftfestival?’

‘Ja, daar ga ik elk jaar met mijn beste vriendinnen naartoe.’

De man knikt.

‘Ik heb hen al sinds vorige zomer niet meer gezien.’

Hij schraapt zijn keel.

‘We kennen elkaar van de universiteit, maar omdat we nu allemaal ergens anders wonen is het lastig om onze agenda’s op elkaar af te stemmen.’

Aan de ongeïnteresseerde blik in zijn ogen te zien had hij een simpel ‘ja’ of ‘nee’ meer dan genoeg gevonden.

Normaal gesproken beschouw ik mezelf als de ideale vliegtuigbuur. Ik loop nog liever een blaasontsteking op dan dat ik iemand vraag om op te staan zodat ik naar de wc kan. Zelfs wanneer iemand tijdens het slapen zijn hoofd op mijn schouder legt en op mijn borst kwijlt, maak ik hem nog niet wakker.

In het verleden heb ik baby’s of winderige hulphonden vastge-

houden voor onbekenden, heb ik mijn oordopjes uitgedaan om mannen van middelbare leeftijd die met alle geweld hun levensverhaal kwijt wilden ter wille te zijn en heb ik stewardessen om een spuugzakje gevraagd voor de tiener naast me, die net een week lang had gefeest tijdens de voorjaarsvakantie.

Dus ik ben me er terdege van bewust dat deze norse man helemaal geen zin heeft om me aan te horen over de magische week die ik met mijn vriendinnen ga doorbrengen, maar ik kijk er zo naar uit dat ik me maar moeilijk kan beheersen. Snel bijt ik op mijn onderlip, anders ga ik nog 'Vacation' van de Go-Go's voor hem zingen terwijl we aan het pijnlijk langzame proces van uitstappen beginnen.

Nadat ik mijn koffer van de piepkleine bagageband heb gepakt, loop ik door de hoofdingang naar buiten en voel ik me net een vrouw in een tamponreclame: dolblij, beeldschoon en onmogelijk goed in haar vel, klaar voor een inspannende activiteit, zoals bowlen met vriendinnen of gedragen worden op de rug van een knappe kerel die door een castingbureau is ingehuurd om mijn vriend te spelen.

Kortom, ik ben gelukkig.

Dit moment heeft me door al die slopende diensten in het ziekenhuis heen gesleept, en door de slapeloze nachten die daar vaak op volgden.

De komende week zal mijn leven in het teken staan van frisse witte wijn, romige broodjes kreeft, en lachen met mijn vriendinnen tot de tranen over onze wangen stromen.

Er wordt getoeterd op het parkeerterrein en voordat ik haar zie, moet ik al glimlachen.

'O Harriet, mijn Harriet!' roept Sabrina, terwijl ze half struikelend uit de oude kersenrode Jaguar van haar vader springt.

Zoals altijd ziet ze eruit om door een ringetje te halen, met haar perfect afgetrainde olijkleurige armen en haar klassieke zwarte jeans, om nog maar te zwijgen over de vintage zijden sjaal die ze om haar glanzende bobkapsel heeft gewikkeld. Net als op de dag dat

we elkaar leerden kennen komt ze over als een sterretje uit vervlogen tijden, dat cool is zonder er moeite voor te hoeven doen.

Al wordt dat effect wel een beetje tenietgedaan doordat ze op en neer springt en een groot vel papier vasthoudt waarop ze in haar afzichtelijke seriemoordenaarshandschrift ZEG DAT HET EEN KERST-KOORTJE IS heeft geschreven. Een verwijzing naar *Love Actually* die in dit geval nergens op slaat.

Op een drafje loop ik over het zonovergoten parkeerterrein naar haar toe.

Ze slaakt een kreet en slingert het vel papier in de richting van het open autoraampje. Hoewel het afketst en op de grond valt, rent ze op me af.

We vallen elkaar op indrukwekkend oncomfortabele wijze in de armen. Sabrina is precies lang genoeg om te zorgen dat haar schouder altijd wel een manier vindt om mijn luchttoevoer af te snijden, maar toch zou ik nergens liever willen zijn.

Ze wiegt me heen en weer en kirt: 'Je bent eeeeer.'

'Ik ben eeeeer!' beaam ik.

'Laat me je eens bekijken.' Ze houdt me een eindje bij zich vandaan en inspecteert me grondig. 'Wat is er anders aan je?'

'Nieuw gezicht.'

Ze knipt met haar vingers. 'Ik wist het.' Dan slaat ze een arm om mijn schouders en loodst me naar de auto toe, in een wolk van Chanel No. 5. Dat was al haar lievelingsgeurtje toen we achttien waren en ik nog een brouwsel van Bath & Body Works gebruikte dat naar in wodka gedoopte suikerspin rook. 'Die dokter van je heeft geweldig werk verricht,' vervolgt ze met een uitgestreken gezicht. 'Je ziet er dertig jaar jonger uit, geen dag ouder dan een baby.'

'O nee, het was geen medische ingreep, maar een spreuk via Etsy.'

'Hoe dan ook, je ziet er geweldig uit.'

'Jij ook.' Ik slaak een gillette en verstrak mijn greep op haar middel.

'Ik kan gewoon niet geloven dat het echt zover is,' merkt ze op.

‘Nee, het is al veel te lang geleden.’

Er valt een aangename stilte, het rustige samenzijn van twee mensen die bijna vijf jaar hebben samengewoond en na al die tijd nog precies weten hoe ze elkaar de ruimte moeten geven.

‘Ik ben zo blij dat je kon komen,’ zegt ze wanneer we bij de auto zijn. ‘Ik weet hoe druk je het hebt in het ziekenhuis. Of ziekenhuizen? Je wordt telkens naar verschillende locaties gestuurd, toch?’

‘Ziekenhuizen, ja. Maar dit had ik voor geen goud willen missen.’

‘Je bedoelt dat je halverwege een hersenoperatie bent weggestormd?’

‘Nee joh, weggehuppeld. Het scalpel zit nog in mijn zak.’

Sabrina laat een kakellach horen, een geluid dat zo’n sterk contrast vormt met haar beheerste voorkomen dat ik de eerste week dat we samenwoonden telkens schrok wanneer ik het hoorde. Inmiddels vind ik al haar rafelrandjes juist het leukste aan haar.

Ze trekt het achterportier van de auto open, gooit mijn bagage erin met een gemak dat je door haar ranke gestalte niet achter haar zou zoeken, en propt het vel papier er ook bij. ‘Hoe was je vlucht?’

‘Dezelfde piloot als de vorige keer.’

Met opgetrokken wenkbrauwen vraagt ze: ‘Ray? Alweer?’

Ik knik. ‘Met zijn zonnebril achterstevoren.’

‘Ik heb hem nog nooit zonder gezien.’

‘Als je het mij vraagt, heeft hij gewoon een extra paar ogen in zijn achterhoofd.’

‘Dat denk ik ook. Jeetje, wat vervelend voor je. Sinds Ray niet meer drinkt, vliegt hij als een hommel die op sterven na dood is.’

‘Hoe vloog hij dan toen hij nog wel dronk?’

‘Precies hetzelfde.’ Ze kruipt achter het stuur en ik ga naast haar zitten. ‘Maar het was altijd wel hilarisch als hij door de intercom begon te kletsen.’ Ze vist een extra sjaal uit de middenconsole en geeft die aan mij. Attent, maar niet echt zinvol aangezien mijn knotje met weerbarstige krullen allang niet meer te redden is na drie vluchten met nauwelijks genoeg tijd om over te stappen, waardoor

ik keihard over de luchthavens van Denver en Boston Logan heb moeten sprinten.

‘Nou, vandaag viel er weinig te lachen.’

‘Jammer.’ De motor van de auto komt ronkend tot leven en ze rijdt het parkeerterrein af en zet koers naar het oosten, in de richting van het water, met de raampjes omlaag en de zon op onze huid. Zelfs hier, op een uur rijden van de kust, zijn in de tuinen her en der kreeftenvallen te zien en zijn er terreinen waar ze als piramides zijn opgestapeld.

Boven het gebrul van de wind uit roept Sabrina: ‘Hoe gaat het?’

Mijn maag maakt een soort wipwapbeweging. Hoe heerlijk ik het ook vind om samen met haar in deze auto te zitten, ik zie er als een berg tegen op om haar plannen in de war te schoppen.

Nog niet, denk ik. Nog even genieten, voordat ik alles verpest.

‘Goed,’ schreeuw ik terug.

‘Hoe gaat het met je opleiding?’

‘Goed,’ zeg ik weer.

Als ze me van opzij aankijkt, glippen er een paar blonde plukken onder haar sjaal vandaan, die tegen haar voorhoofd slaan. ‘Is dat alles? We hebben elkaar al weken nauwelijks gesproken!’

‘Bloederig dan?’ voeg ik eraan toe.

Uitpuittend. Angstaanjagend. Opwindend, maar niet per se in positieve zin. Soms misselijkmakend, zo nu en dan hartverscheurend.

Niet dat ik bij veel operaties betrokken ben. Na twee jaar word ik als arts-assistent nog steeds vooral met rotklusjes opgezaagd, maar wanneer ik naar huis ga blijven alleen die spaarzame momenten met de dienstdoend chirurg en een patiënt me bij, alsof die minuten zwaarder wegen dan al het andere.

De rotklusjes lijken in een mum van tijd voorbij te zijn. Hoewel het merendeel van mijn collega's het vreselijk vindt om zich daarmee bezig te houden, hou ik wel van het alledaagse ervan. Zelfs als kind gaven schoonmaken, organiseren en taakjes van mijn zelfgemaakte